

‘DE WERELD LIGT VOOR ME OPEN!’

Als presentatrice van *De Wandeling* voerde ze, kuierend door de natuur, de diepste gesprekken. En ook privé is Hella van der Wijst (54) vaak in de bossen te vinden. Het had dan ook niet veel gescheeld of ze was boswachter geworden...

tekst **MARION VAN ES** fotografie **JANITA SASSEN**

De keuken van haar huis in 't Gooi ligt vol met courgettes, pompoenen en snijbonen. “Dat is het leuke van je eigen moestuin hebben,” vertelt Hella, terwijl ze slagroom spuit naast een punt zelfgebakken appeltaart. “Je wordt ‘gedwongen’ creatief. Na de zoveelste pan pompoensoep, heb ik bijvoorbeeld onlangs pompoenpannenkoekjes geprobeerd: superlekker als voorgerecht, met een beetje kiemgroente en pesto! En van de zoveelste lading snijbonen maak ik een groentestoofpotje à la Ottolenghi. Mijn oma had ook een moestuin, zij gooide zelden iets weg. Elk appeltje dat van de boom viel, had nog wel een goed stukje voor in de appelmoes. Zelf maak ik er liever chutney van, of deze taart, dus. Vind ik heel ontspannend, een beetje experimenteren met ingrediënten. Weet je hoe je ervan kunt genieten om dingen zelf te maken, in plaats van in de winkel te kopen?”

Maar daar heeft toch niemand meer tijd voor, tegenwoordig...

“We nemen er niet meer de tijd voor! Het is maar net welke keuzes je maakt: ga je winkelen of bak je een appeltaart? Ga je naar de sport-

school of maak je een boswandeling? Het is grappig om te zien dat wandelen weer hip wordt onder jongeren. Vroeger was het iets sufs wat je met je ouders móést op zondagmiddag, nu noemen ze het ‘een bosbad nemen’, iets dat wordt gezien als ‘het nieuwe yoga’. Voor mij is het altijd een vanzelfsprekendheid geweest om veel in de natuur te zijn. Ik ben opgegroeid in Veghel, mijn hele familie woonde ‘buiten’. Als kind rende ik altijd als een dolle door het bos. Ik bouwde hutten, klauterde in bomen, plukte kastanjes, banjerde door slootjes... Wist je trouwens dat het weinig had gescheeld of ik was boswachter geworden? Ik was al aangenomen op de Bosbouw en Cultuurtechnische school, maar zakte voor het atheneum. Het jaar erop werd ik ingeloot voor journalistiek. Toen ik *De Wandeling* ging presenteren, kwamen beide mooi samen. Achteraf is het maar goed dat het zo gelopen is, denk ik.” ▶

Waarom?

“Ik hoef eigenlijk helemaal niet tot in detail te weten hoe een boom groeit en wanneer ie gerooid moet worden, ik ben meer iemand die het bos belééft. Ik voel me er geborgen, daarom is het voor mij de perfecte plek om te wandelen als ik niet lekker in mijn vel zit. Gelukkig hoef ik vanuit mijn huis alleen maar de weg over te steken en dan ben ik er. Als ik ruimte nodig heb in mijn hoofd, ga ik juist de andere kant op: richting de weilanden en het Naardermeer. De frisse wind en de vergezichten bezorgen me nieuwe ideeën. Niet dat ik daar gebrek aan heb, hoor. Ik word soms juist knettergek van wat er allemaal in mijn hoofd opkomt. Het houdt me letterlijk wakker. Toch dwing ik mezelf momenteel om pas op de plaats te maken en niet meteen bij elk idee overal hengeltjes uit te werpen. Ik ben altijd maar doorgedenderd, maar sinds mijn afscheid bij de EO onlangs, ben ik voor het eerst in mijn leven omroeploos. Van die onafhankelijkheid wil ik nu even genieten. Als een racewagen die mag uitrollen, voordat hij weer in de volgende versnelling gaat.”

Maakt het je niet onrustig om geen contract te hebben? Je bent als presentatrice ook niet meer de jongste.

“Ach, wat is jong? Ik geloof dat er op tv behoefte blijft aan mensen met levenservaring, zeker in programma's waar de verdieping wordt opgezocht. Je bent toch een andere gesprekspartner als je iets hebt meegemaakt en je kunt inleven in anderen. Niet dat je daarvoor per se een bepaalde leeftijd hoeft te hebben. Waar mijn klasgenoten vroeger bezig waren met naar welke kroeg ze 's avonds zouden gaan, was ik toen al bezig met de grote vragen van het leven. Eigenlijk kun je mij overal neerzetten: zelfs tussen 45.000 feestende mensen bij de Nijmeegse Vierdaagse vind ik wel een goed gesprek. Onrust over de toekomst voel ik dus niet, ik vertrouw erop dat de volgende stap zich vanzelf aandient. En dat hoeft niet per se bij de televisie te zijn; radio maken en schrijven vind ik ook leuk. Ik ken mezelf en weet dat ik niet lang stil zal zitten. Doe ik nu al niet. Ik schrijf

nog voor allerlei bladen en ga in november voor het eerst het theater in!”

MEER HELLA**NAAM:**

Hella van der Wijst

GEBOREN:

2 december 1964

RELATIE:

Ja, woont samen met programmamaker Koliijn van Beurden

KENNEN WE VAN:

tv-programma's als *De Wandeling*, *Ik Mis Je* (voorheen *Bakkie Troost*) en *Brandpunt* en als presentatrice bij radio 5. Daarnaast schrijft ze ook artikelen, columns en kwam in januari haar boek *Troost* uit, met ervaringsverhalen van mensen die een geliefde verloren.

HOUDT VAN:

“Swingen op dancemuziek.”

HEKEL AAN:

“Mensen die ontevreden zijn terwijl ze zoveel hebben.”

ONTSPANT DOOR:

“Met mijn handen in de aarde te wroeten.”

Vertel!

“Vanuit mijn boek *Troost*, waarvoor ik allerlei deskundigen en mensen heb geïnterviewd die een dierbare hebben verloren, heb ik een *Troost-Muziek-Middag* ontwikkeld. Het wordt een interactieve show waarin ik op het podium mensen ga interviewen over de muziek waar zij troost bij vinden. Niet alleen in het geval van een overlijden, het kan ook na een scheiding of andere teleurstelling zijn. Een jonge muzikant, Lars Zebregs, gaat een aantal van die nummers vervolgens spelen. Ik hoop dat onze theatervoorstelling laat zien hoe troostrijk muziek is. Zelfs mensen die geen traan kunnen laten, worden vaak wel door een bepaalde tekst of melodie geraakt.”

Bij welk nummer vind je zelf troost?

“Ik heb een hele playlist op mijn telefoon: ‘Hella troostmuziek’. Er is één nummer van Seal – *Prayer for the dying* – waarvan ik een brok in mijn keel krijg. Ik roep altijd dat ze dat mogen draaien op mijn begrafenis. Het gaat erover dat iemand die dood is nooit écht weg is, omdat de herinneringen er nog zijn. Dat vind ik een troostende gedachte.”

Je bent onder meer je beide ouders verloren en je beste vriendin Ellen. Lukt het je om niet het verdriet, maar de mooie herinneringen te zien?

“Zoiets heeft altijd tijd nodig, maar inmiddels kan ik dat zeker. Ik heb ook bewust een herinneringskast in mijn huis staan, vol voorwerpen waar een verhaal achter zit. De pet van mijn vader bijvoorbeeld en de fles Pastis die Ellen en ik samen in Frankrijk kochten, een paar dagen voordat zij met haar fiets onder een auto kwam. Als ik die fles vastpak, denk ik aan alle leuke dingen die we samen hebben meegemaakt. Mijn moeder is elf jaar geleden overleden, mijn vader vier jaar. Van hem heb ik mijn optimistische karakter geërfd; net als hij zie ik vooral de lichte kant van het bestaan. Hij was ook altijd voor alles in. Ik hoefde hem maar op te bellen met: ‘Pap, ga je mee fietsen op de Veluwe?’ Dan zei hij steevast: ‘Mijn koffertje staat altijd klaar.’ Best gek om van niemand meer een kind te zijn, zelfs op mijn leeftijd. Ouders geven hun kind onvoorwaardelijke liefde, die vind je bij niemand anders. Zo van: als ik nergens anders meer heen kan vluchten, staat bij hen de deur altijd open. Die vanzelfsprekendheid mis ik nog weleens.”

Je partner Koliijn en jij hebben nooit kinderen gekregen.**Mis je die in deze levensfase?**

“Mijn zus was al heel jong moeder. Toen zij oma werd, was dat weer zo'n moment dat je even met je neus op de feiten wordt gedrukt: oh ja, oma word ik nooit... Dat is dan even pijnlijk, maar gelukkig kan ik goed relativeren. Het is zoals het is. Je kunt niet vechten tegen de dingen waar je geen invloed op hebt. Ik heb weinig met mensen die zich wentelen in slachtofferschap. Daar

word je meestal geen leuker mens van. Gelukkig staan Kolin en ik daar allebei hetzelfde in. Maar goed ook, want er zijn genoeg stellen die zo iets niet overleven. In ons geval heeft het ons dicht bij elkaar gebracht, juist omdat we samen door dit hoofdstuk zijn gegaan. En ergens denk ik dat het voor je relatie ook een voordeel kan zijn om geen kinderen te hebben. Ik ken moeders die het lastig vinden dat ze niet meer gezien worden als die leuke, sexy vrouw, maar als degene die voor de kinderen zorgt. Daar hebben wij gelukkig geen last van!”

Je hoeft niet hard te werken om je relatie goed te houden?

“Natuurlijk wel. Het feit dat je het al zo lang leuk hebt met elkaar, is wel een truc. Bij ons is de truc dat we een heel goed team zijn.

*Zelfs tussen
45.000
feestende
mensen bij
de Nijmeegse
Vierdaagse vind
ik wel een goed
gesprek*

We zijn allebei positieve mensen. Onze vrienden verbazen zich er soms over hoeveel energie wij hebben, zelfs als alles tegenzit. Daarnaast is Kolin ook heel oplossingsgericht. We hebben ooit met een kapotte auto middenin de woestijn gestaan. Geen mobieltje, geen idee waar we precies waren en met één fles water waarmee we het in de brandende zon hooguit nog een uur zouden volhouden. Ik raakte in paniek, maar hij bleef heel cool. Geen idee hoe, maar hij heeft de auto weer aan de praat gekregen. Dan ben ik zwaár onder de indruk.”

En wat is jouw sterke kant?

“Ik ben de brainstormer van ons tweeën. Over het algemeen ben ik degene die dingen bedenkt en hij kan ze vervolgens maken. Zoals de bamboehouten bar in de keuken en de herinneringskast van oude veilingkratten. We wonen in het meest duurzame huis van Bussum, maar daar hebben we wel lang samen op gepuzzeld. De muren zijn van stro, het dak van riet en we maken gebruik van aardwarmte. Het toilet spoelen we door met regenwater. Ooit hoop ik helemaal zelfvoorzienend te kunnen zijn. Sinds we ons droomhuis hebben gebouwd, merk ik dat ik veel minder behoefte heb om weg te gaan.”

Terwijl je nu juist wel alle vrijheid hebt...

“Héérlijk! In de tijd dat ik veel reisde voor mijn werk, moest ik heel vaak afzeggen. Mensen vroegen me op een gegeven moment ook niet meer, want ik was er toch nooit. Nu kan ik naar alle feestjes, zonder dat ik daarna nog moet werken. Ik leef nu even zonder door anderen dichtgetimmerde agenda en daar geniet ik intens van. Voorheen was ik zo druk dat ik geen ruimte had om nieuwe ideeën te laten vliegen, nu mag ik ze allemaal loslaten. Ik zie het echt als buitenspelen. Ik voel me weer dat kleine meisje dat door het bos rent, niet wetend waar ze moet beginnen omdat er zoveel leuks te zien en te doen is. Ik heb weer een weg met allerlei zijpaden, de wereld ligt voor me open! Dat gun ik echt iedereen, om één keer in je leven weer even als een kind buiten te mogen spelen.” ■